

[Per Hækkerup.]

gennemført snarest, at der var enighed om at søge den etableret fra 1. januar 1969, og at hvis dette ikke kan gennemføres, skal der gives folketinget en redegørelse for grundene hertil, og at der er enighed om at ned-sætte en studiegruppe, som skal undersøge mulighederne for at gennemføre en kumulativ kildeskat. Jeg har nu læst op af den ikke-eksisterende aftale, som jeg lagde mærke til at statsministeren ikke benyttede lejligheden til for tredje gang at demontere eksistensen af.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Så være det hermed gjort for tredje gang.

K. B. Andersen: Når man hører denne debat, og når man tænker på finansministerens redegørelse forleden dag, så kommer man jo også til at tænke på, selv om finansministeren altså ikke kan lide citater — jeg skal lade være med at citere, jeg skal give frit — at det er mindre end 2 år siden, finansministeren fra denne talerstol i meget bestemte vendinger erklærede sig som modstander af kildeskatten, den kildeskat, han nu ikke gennemfører som lovet. Det var dengang, der var broderstrid i det konservative parti, og hr. Poul Møller var på den fløj, der var modstander af kildeskatten, og gav klart udtryk for det her i tinget. Få måneder efter fik vi så den berømte håndfæstning. Jeg har sådan forsøgt at studere politisk historie en gang imellem. Jeg tror egentlig ikke, vi nogen sinde har sagt til et andet parti: det og det må I ikke fremsætte forslag om; det tror jeg, vi har overladt til andre partier. Vi har sagt, hvad vi kunne tænke os at stemme for og være med til at stemme imod. Men så kom den berømte håndfæstning, hvor Poul Møllers parti kom og sagde: vi måtte end ikke de kommende år fremsætte forslag til kildeskat. Det er det kildeskattetempo, der passede for hr. Poul Møller, og det er det, han har givet udtryk for, da det drejede sig om realiteterne for de konservative på det tidspunkt. Så indrømmer jeg, at efter 1966-valget, da man i det konservative parti havde mærket, hvordan lønmodtagerne så på denne skattereform, da stemte de konservative for kildeskatten, men dermed var velviljen over for kilde-

skatten jo også opbrugt i den omgang. Og da vi for nogle måneder siden her i tinget drøftede ikrafttrædelsesloven for første gang, da den var til første behandling, sagde hr. Ninn-Hansen ikke alene nogle af de ting, som hr. Aksel Larsen nævnte før, men kom med en slutning, som jeg indrømmer jeg aldrig har forstået — jeg gik ud fra, at der var en eller anden visdom i den, men jeg forstod den ikke — men jeg forstår den nu. For hr. Ninn-Hansen eller forsvarsministeren, som vi nu må sige — dér skal vi jo ikke spare på titlerne — hr. Ninn-Hansen eller forsvarsministeren stadig væk sagde ikke alene noget om tidspunktet, men sagde også: når vi får besvaret disse spørgsmål, så kan vi tage stilling til, om kildeskatteloven skal gennemføres. „Om kildeskatteloven skal gennemføres“ — det var altså ikke spørgsmålet om hvornår, nej, det var slet ikke sikkert, den skulle gennemføres. Det var det, hr. Ninn-Hansen gav udtryk for i november.

Så er det klart, som set før, at under valgkampen, da det gjaldt om at hente stemmer, svingede de konservative igen og lovede kildeskatten gennemført 1. april 1969 og fik deres stemmer på et falsk grundlag — nogle af de stemmer, de blev hjulpet af med lokalt rundt omkring i landet i går.

Der var megen forargelse, når vi satte spørgsmålstegn ved, om VKR ville gennemføre kildeskatten. Vi havde ingen grund til at tro på, at de 3 partier ville, og nu har vi fået ret. De evnede det ikke, eller de ville ikke, eller begge dele. Når man ser på rækken af brudte løfter, kan det ene brudte løfte mere sikkert ikke chokere regeringen; de har brudt så mange valgløfter i disse uger, at jeg går ud fra, regeringen er ved at nå til det punkt, hvor de siger: en pølse i slagtetiden, det rager ikke så vidt — og så bryder man altså også dette valgløfte.

Det er meget beklageligt for befolkningen, at finansministeren synes at mangle evne til at løse den opgave, han har i forbindelse med kildeskatten, og det er endnu mere beklageligt, at han gennem sin svaghed og sin usikkerhed i denne sag synes at mangle vilje til at leve op til sine løfter. Men én ting har vi lært af dette her. Næste gang vi skal vide besked med terminer for love under finansministeriet, så kan det i hvert tilfælde ikke nytte noget at spørge ministeren, selv